

ROMANIA
JUDETUL BUZAU
MUNICIPIUL BUZAU
- CONSILIUL LOCAL -

H O T A R A R E

privind conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități cu merite deosebite

Consiliul Local al Municipiului Buzău, județul Buzău, întrunit în ședință ordinară;

Având în vedere:

-expunerea de motive a primarului municipiului Buzău, înregistrată sub nr. 122/CLM/13.04.2018, prin care se propune conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități cu merite deosebite;

- raportul Serviciului Resurse Umane, Prognoză, Organizare și Cooperare Interinstituțională, înregistrat sub nr. 11219/13.04.2018;

- avizul comisiei pentru învățământ, sănătate, activități social-culturale, culte, familie și protecție copii a Consiliului Local al Municipiului Buzău;

- avizul comisiei pentru administrație publică, juridică și de disciplină, apărarea ordinii publice, respectarea drepturilor și libertăților cetățenilor a Consiliului Local al Municipiului Buzău;

- prevederile art. 10 din Statutul-cadru al unității administrativ-teritoriale, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 53/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 96/2003;

- prevederile art. 2, lit. a), art. 5, lit. b), art. 7, punctul 5, art. 9, lit. b) și ale art. 20, alin. (1) din Regulamentul pentru conferirea titlului de "Cetățean de onoare" și a altor titluri și distincții unor personalități cu merite deosebite, prevăzut în anexa nr. 3 din Statutul Municipiului Buzău, aprobat prin Hotărârea nr. 267/ 2008 a Consiliului Local al Municipiului Buzău;

- prevederile art. 36, alin. (1) și alin. (8) din Legea nr.215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În temeiul art. 45, alin. (1), alin. (5) și art. 115, alin. (1), lit. b) din Legea nr.215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Art.1 - Se conferă post-mortem, titlul de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU", următoarelor personalități cu merite deosebite:

- Traian Săvulescu;
- Constantin Garoflid;
- Pamfil Șeicaru;
- Nicu I. Constantinescu;
- Petre Antonescu;
- Irineu Mihălcescu;
- Constantin Giurescu.

Art. 2. - Primarul municipiului Buzău, prin intermediul Serviciului Resurse Umane, Prognoză, Organizare, Cooperare Interinstitucională va aduce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

PREȘEDINTELE ȘEDINȚEI,
consilier George – Aurelian Vlad

CONTRASEMNEAZĂ
SECRETARUL MUNICIPIULUI BUZĂU,
Eduard Pistol

Buzău, 26 aprilie 2018
Nr.90

Această Hotărâre a fost adoptată de Consiliul Local al Municipiului Buzău în ședința din data de 26 aprilie 2018, cu respectarea prevederilor art. 45, alin. (1) și alin. (5) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată și actualizată, cu un număr de 23 voturi pentru, -- abțineri și -- voturi împotriva, din numărul total de 23 consilieri în funcție și 23 consilieri prezenți la ședință.

EXPUNERE DE MOTIVE

la proiectul de hotărâre privind conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități cu merite deosebite

În anul 2018 se împlinesc 100 de ani de la constituirea statului național unitar român, realizat prin unirea provinciilor Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș cu Regatul României, moment important în afirmarea identității și tradițiilor naționale. Acest moment aniversar trebuie marcat corespunzător, la nivel local și național, prin organizarea și desfășurarea de manifestări, acțiuni și proiecte de aniversare a Centenarului României (1918-2018) și a primului Război Mondial. Marcarea Centenarului României este o modalitate de recunoaștere și conservare a valorilor culturii naționale și diversității expresiei sale. În cadrul acestor acțiuni de aniversare vom desfășura activități menite să omagieze și acele personalități cu merite deosebite, care au adus o contribuție deosebită în viața comunității și la prestigiul orașului sau a țării în lume.

Art. 36, alin. (1) din Legea nr. 2015/2001 a administrației publice locale prevede că, consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale, iar alin. (8) din același articol prevede că, consiliul local poate conferi persoanelor fizice române sau străine cu merite deosebite titlul de cetățean de onoare al comunei, orașului sau municipiului, în baza unui regulament propriu. Prin acest regulament se stabilesc și condițiile retragerii titlului conferit.

În Anexa nr. 3 la Hotărârea nr. 267 din 30 octombrie 2008 a Consiliului Local al Municipiului Buzău a fost aprobat Regulamentul pentru conferirea titlului de " Cetățean de onoare" și a altor titluri și distincții unor personalități cu merite deosebite. În urma unei analize privind evidența personalităților buzoiene care, prin realizările lor deosebite, au contribuit la prestigiul municipiului Buzău, în țară și în străinătate, cu ocazia manifestărilor cultural-educative dedicate personalităților buzoiene de ieri și de azi din cadrul capitolului V. " Personalități buzoiene la Centenarul Marii Uniri", subcapitolul "Personalități buzoiene pentru următorul Centenar al României Mari" al programului prevăzut în anexa la HCL Buzău nr. 31/2018 prin care s-a aprobat Programul proiectelor, manifestărilor și activităților culturale, științifice și artistice dedicate aniversării Centenarului României, în anul 2018, propun conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități care, prin realizările lor deosebite, au contribuit la prestigiul municipiului Buzău, în țară și în străinătate, după cum urmează:

1. Traian Săvulescu, născut la 2 februarie 1889, în Râmnicu Sărat, județul Buzău – decedat la 29 martie 1963 în București, a fost un biolog și botanist român, fondator al Școlii românești de fitopatologie, primul care a făcut cunoscută în România flora Arabiei și Palestinei, membru și președinte al Academiei Române. Absolvent al Facultății de Științe din București (1912), a devenit, în 1916, cel dintâi doctor în botanică al Universității București (1916). A predat Morfologie și Sistemă Vegetală la Facultatea de Științe între 1919-1921, ca suplinitor al profesorului Mihail Vlădescu. Din noiembrie 1919 a fost profesor suplinitor de Sistemă și Patologie Vegetală la Școala Superioară de Agronomie de la Herăstrău, devenind profesor definitiv în 1924. A lucrat, de asemenea, în cadrul Institutului de Cercetări Agronomice al României, înființat în 1927. În 1938 a realizat o expediție pentru cercetarea florei din Delta Dunării, expediție ce

a fost filmată, fiind realizat un documentar. Membru titular al Academiei Române din 1936, a fost președinte al său între 1948-1959. A scris, printre altele, tratate despre flora Arabiei și Palestinei, cele dintâi apărute pe această temă în România. Timp de un an (decembrie 1946 – decembrie 1947) a fost Ministru al Agriculturii și Domeniilor.

2. Constantin Garoflid, născut la 18 martie 1872, în Cândești, județul Buzău – decedat în 1943, a fost un om politic român care a îndeplinit funcția de ministru al agriculturii în Guvernul Alexandru Averescu (1) (8 - 19 februarie 1918), Guvernul Alexandru Marghiloman (4 iunie - 23 octombrie 1918), Guvernul Alexandru Averescu (2) (22 iulie - 16 decembrie 1921) și Guvernul Alexandru Averescu (3) (30 martie 1926 - 4 iunie 1927), primul președinte al Academiei de Agricultură din România, precum și al Sindicatelor Agricole dar și președinte al Institutului de Cercetări Agronomice. În anul 1904, Constantin Garoflid a cumpărat moșia la Țintești unde, începând din anul 1910, a început înființarea culturii de viță de vie. Via Țintești, care avea emblema „Viile Garoflid”, a devenit cunoscută nu numai în București, ci și în Cehoslovacia și Malta. A pus în funcțiune pentru prima dată în România instalația de irigare prin ploaie artificială (aspersiune). La 17 martie 1919, în București a apărut „Munca”, organ independent săptămânal de politică economică și socială, având ca directori pe Constantin Garoflid, Simion Mehedinți și Mihail Seulescu. Publicația și-a încetat apariția la 15 decembrie 1919. În perioada interbelică a elaborat teza dezvoltării rurale românești printr-o economie rurală diversificată, a fost agronom și economist, mare moșier, autor principal al legilor reformei agrare de după Primul Război Mondial. De asemenea, a militat pentru creșterea eficienței muncii în agricultură, dezvoltarea exploatațiilor pe suprafețe mari prin comasarea acestora, introducerea cadastrului, promovarea mecanizării lucrărilor agricole, valorificarea cerealelor prin creșterea animalelor, „constituirea unui corp agronomic de stat” pentru introducerea progresului tehnic. În calitate de ministru al Agriculturii, a inițiat o metodă, deopotrivă ecologică și necostisitoare, de a liniști zăpada din sud-estul țării. Drumurile de interes local sau național din Câmpia Bărăganului au fost prevăzute, după proiectul lui Garoflid, cu perdele de protecție din arbori și arbuști cu scopul de a reține zăpada viscolită. A avut convingerea că numai prin plantarea de perdele de protecție și parazăpezi naturale, Câmpia Bărăganului se poate liniști pe timpul iernii și poate fi udată din belșug în timpul anotimpului secetos. Tot în calitate sa de ministru al Agriculturii, Constantin Garoflid a adoptat o lege privind îngrădirea plantării de viță de vie hibridă. Din inițiativa marilor proprietari pe pământ și a unei părți a intelectualității, legate de cercurile agrare, la 10 martie 1929 s-a constituit, la București, Partidul Liga Agrară. Președinte a fost ales Constantin Garoflid. Partidul a editat ziarul "Agricultorul " (1929-1941) și și-a încetat activitatea la 30 martie 1938. În testamentul său, Constantin Garoflid și-a manifestat dorința de a fi înmormântat la moșia sa de la Țintești, dar se află înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

3. Pamfil Șeicaru, născut la 18 aprilie 1894 în Buzău – decedat la 21 octombrie 1980, la München, RFG, a fost un ziarist român, director al ziarului "Curentul", cel mai combativ cotidian românesc în perioada dintre cele două războaie mondiale. Este considerat a fi cel mai mare gazetar dintre cele două războaie mondiale. A făcut studii juridice obținând licența în drept. A luat parte ca ofițer la operațiile militare din Primul Război Mondial, fiind citat cu Ordin de zi pe Armată. A fost deputat în parlamentul României în 1928, 1931 și în 1933. Ziarist de mare talent, a fost director al ziarului "Bucovina" (Cernăuți) și a participat la editarea revistei "Gândirea". În 1928 înființează ziarul Curentul cu orientare de dreapta și, uneori, de extremă dreaptă, pe care l-a condus până la plecarea sa din țară în 1944. În 1939 a fost singurul ziarist român care a afirmat că așa-zisele garanții militare oferite de Marea Britanie și Franța pentru integritatea frontierelor României nu valorau nimic. În fața pericolului nazist, „Anglia trebuie să se pregătească pentru propria apărare și abia după asta să garanteze și frontierele altor țări”. Într-un articol publicat la 15 aprilie 1939 a intuit inevitabila sacrificare de către marile puteri a țărilor mici și mijlocii din Europa aceluși timp. În anii războiului, au rămas celebre polemicile lui cu comentatorul politic britanic Wickham Steed de la postul

de radio Londra. În august 1944 a părăsit țara cu ideea de a publica un ziar ce ar fi trebuit să susțină cauza României după încetarea războiului. A petrecut 30 de ani în Spania, unde, la Madrid, a publicat o ediție trimestrială a ziarului Curentul și, pentru câțva timp, publicația Liberty and Justice. Ultimii ani i-a petrecut în Germania, stabilindu-se la Dachau (Bavaria). La moartea sa, în octombrie 1980, Primul Ministru al Bavariei, Franz Josef Strauß, l-a omagiat într-un mesaj, descriindu-l drept „un patriot român și eminent ziarist... Moștenirea pe care a lăsat-o compatrioților săi este lupta pentru dreptate, omenie și pace.” În 1945 a fost condamnat la moarte în contumacie de comuniști. În 1966 Ceaușescu l-a grațiat în urma unei ample acțiuni a Securității, după care a fost ajutat financiar să publice articole și cărți favorabile politicii de independență față de Moscova a lui Nicolae Ceaușescu. În august 1977 a făcut o vizită secretă în România, organizată de Securitate.

4. Nicu I. Constantinescu, născut Nicu Chișescu în 1840 în Craiova — decedat la 21 aprilie 1905, a fost un politician român de orientare liberală, primar al orașului Buzău de 5 ori (între 1883-1888, 1889-1890, 1890-1892, 1895-1899 și 1901-1905) și deputat din partea PNL în mai multe legislaturi. În calitate de primar al Buzăului, întrucât primăria nu avea un sediu propriu, Constantinescu a comandat construirea în centrul orașului a Palatului Comunal, care este și astăzi clădirea-simbol a Buzăului. De asemenea, a asanat și a pavat oborul și a construit Bulevardul Parcului, cunoscut astăzi sub numele de Bulevardul Nicolae Bălcescu, care lega centrul orașului de Parcul Crâng. De asemenea, în timpul mandatelor sale s-au construit sedii pentru mai multe școli, inclusiv pentru liceul Al. Hâjdeu, astăzi denumit Colegiul Național B.P. Hasdeu.

5. Petre Antonescu, născut la 29 iunie 1873 în Râmnicu Sărat – decedat la 22 aprilie 1965 în București, a fost un arhitect, pedagog, planificator urban, restaurator de monumente istorice și academician român, care s-a impus printre personalitățile de frunte ale școlii de arhitectură românească, marcând activitatea arhitecturală din prima jumătate a secolului al 20-lea prin promovarea unui stil arhitectural neo-românesc. În 1945 a fost ales membru titular al Academiei Române. Începând din anul 1893, a studiat arhitectura la Paris. Întors în țară, a început o rodnică activitate în învățământ, în domeniul conservării și restaurării monumentelor de arhitectură (fiind membru în Comisia monumentelor istorice), a planificării urbane a Capitalei României și, respectiv, a realizării unor lucrări de arhitectură. Este autorul unor clădiri publice monumentale (palate administrative, bănci, ministere) și a unor locuințe, toate fiind clădiri la care arhitectură a elaborat, aplicat și dezvoltat forme plastice arhitecturale viguroase, originale, dând o interpretare inedită formelor și elementelor arhitecturii românești vechi. Printre lucrările sale cele mai reprezentative se numără clădirea Primăriei Municipiului București, ridicată între anii 1906 și 1910 și completată în anii de după 1945, fosta clădire a Palatului administrativ din Craiova (1912 - 1913) și cea a Băncii de Investiții din București (1915 - 1923). În toate aceste clădiri monumentale, se întâlnesc numeroase interpretări originale și interesante ale pridvoarelor, loggiilor, ancadramentelor de ferestre și uși, brâielor și altor elemente ale arhitecturii tradiționale românești. În același spirit au fost concepute și numeroase locuințe particulare din București, sector 1, Cismigiu, printre care se pot aminti cele de pe străzile Apolodor și Dumbrava Roșie și Strada Ion Brezoianu, Victor Eftimiu, sau clădirile care adăposteau Muzeul Simu. Se remarcă și în aceste opere tendința de monumentalitate a arhitectului, controlată însă cu mult rafinament, pentru a nu conduce la exagerări. O mare clădire cu apartamente, aflată pe Șoseaua Kiseleff la numărul 12, construită între cele două războaie mondiale, cu o fațadă îmbrăcată aproape complet în cărămidă aparentă, demonstrează cu virtuozitate adaptarea unor soluții plastice tradiționale pentru funcțiunile noi. Alături de interpretările arhitecturii românești, Petre Antonescu a reușit cu egală siguranță și măiestrie adaptarea într-un spirit contemporan a stilurilor istorice prezente în monumentală clădire a Facultății de Drept a Universității din București, zidită între anii 1933 și 1935. Amplasată într-un generos spațiu verde, compoziția amplă, dominată de marea aulă centrală, desfașoară principii planimetrice și plastice de inspirație clasică, bine adaptate destinației ulterioare a structurii, dar ponderată din punctul de vedere al echilibrului compozițional. Alături de

numeroase clădiri având diferite funcțiuni sociale, Petre Antonescu este și arhitectul Arcului de Triumf, monument închinat Unirii Tuturor Românilor din 1918, inaugurat la 1 decembrie 1936 pentru a sărbători 18 ani de la eveniment.

6 Irineu Mihălcescu, din botez Ioan Mihălcescu, născut la 24 iulie 1874 în Valea Viei, comuna Pătârlagele, județul Buzău – decedat la 5 aprilie 1948 la Mănăstirea Agapia a fost un teolog și ierarh ortodox român, care a îndeplinit demnitatea de mitropolit al Moldovei (1939-1947). S-a născut într-un sat de munte, fiind al șaselea din cei zece copii ai preotului Ioan Mihălcescu și ai preotesei Elena. A primit la botez numele de Ioan. După absolvirea școlii primare din satul natal, a studiat la Gimnaziul din Buzău (1887-1889), Seminarul din Buzău (1889-1891) și la Seminarul "Central" din București (1891-1895). Și-a continuat pregătirea la Facultatea de Teologie din București (1895-1899), pe care a absolvit-o cu lucrarea "Sinodul III Ecumenic din Efes". Încă din perioada cât era elev la seminar, a început să predea ca preparator de limba greacă la Seminarul "Central" (1894-1900), apoi, după absolvirea facultății, a fost pentru o scurtă perioadă secretar al Internatului teologic din București (1900-1901). Dorind să-și desăvârșască pregătirea, a urmat studii de specializare la Facultățile de Teologie și Filosofie din Berlin și Leipzig (1901-1904). A obținut, la 13 iunie 1903, titlul de doctor în filozofie la Facultatea de Teologie și Filosofie din Leipzig, cu teza "Darlegung und Kritik der Religionsphilosophie Sabatiers". Reîntors în România după obținerea doctoratului, Ioan Mihălcescu a participat la concursul pentru ocuparea unui post la Facultatea de Teologie din București. A câștigat concursul și a fost numit profesor agregat (la 1 iunie 1904), apoi profesor titular (la 28 martie 1908) la Catedra de Teologie Dogmatică și Simbolică a Facultății de Teologie din București, unde a predat până la alegerea sa în scaunul mitropolitan al Moldovei (1939). În paralel cu activitatea didactică, a îndeplinit și funcții administrative, ca decan al Facultății de Teologie din Chișinău (1926-1927), apoi ca decan al Facultății de Teologie din București (1927-1929 și 1933-1936). În anul 1923 a fost hirotonit de către mitropolitul-primat Miron Cristea ca preot pentru Biserica Amzei din București. A inițiat publicarea revistei "Curierul parohial al Bisericii Amzei". A reprezentat Biserica Ortodoxă Română la diferite întruniri cu caracter ecumenic din străinătate, dintre care menționăm Congresul Alianței universale pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică (Praga, 1928). În anul 1936 a rămas văduv, în urma decesului soției sale, Anastasia. S-a închinoviat în același an la Mănăstirea Sinaia, sub numele de Irineu, fiind apoi ridicat la rangul de arhimandrit. Ales în anul 1936 ca arhiepiscop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, cu titulatura de "Târgovișteanul", a fost hirotonit întru arhiepiscop la 17 octombrie 1936 și desemnat să conducă secția culturală a Consiliului arhiepiscopal. În această calitate, a fost desemnat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca locțiitor de episcop al Râmnicului-Noul Severin, cu titulatura de "Craioveanul" (1 noiembrie 1938 - 1 noiembrie 1939) și apoi ca locțiitor de mitropolit al Olteniei (1-29 noiembrie 1939). A fost ales la 29 noiembrie 1939 ca mitropolit al Moldovei și înscăunat în Catedrala Mitropolitană din Iași la 17 decembrie 1939. A păstorit la Iași până la 16 august 1947, când s-a retras din scaun în urma presiunilor exercitate de puterea comunistă. În calitate de mitropolit a efectuat vizite canonice la numeroase parohii și mănăstiri din Arhiepiscopia Iașilor, s-a preocupat de învățământul teologic organizând diferite conferințe religioase, a repartizat circa 100 de preoți basarabeni refugiați la parohiile din Arhiepiscopia Iașilor unde urmau să slujească împreună cu parohii locali, s-a preocupat de strângerea de fonduri pentru ajutorarea săracilor, a achitat din salariul său taxele unor elevi bursieri, a trimis preoți confesori pe front sau în spitalele de campanie pentru a ține predici ostașilor prin care să le ridice moralul etc. S-a stabilit la Mănăstirea Agapia, unde a trecut la cele veșnice la 5 aprilie 1948, după inscripția de pe piatra sa de mormânt. Împrejurările retragerii sale din scaunul de mitropolit și apoi cele ale morții sale au ridicat controversă, insinuându-se că ar fi fost otrăvit pentru a-i lăsa locul lui Justinian Marina. A fost înmormântat în cimitirul mănăstirii. La 24 aprilie 2004, cu prilejul împlinirii a 130 de ani de la nașterea înaltului ierarh, a fost inaugurată casa memorială (reconstruită) a IPS Irineu Mihălcescu în satul buzoian Valea Viei din comuna Pătârlagele și a fost dezvelit un bust al acestuia în fața casei. Cu acest prilej s-a celebrat o slujbă de

comemorare de către un sobor de preoti, în frunte cu PS Epifanie Norocel, episcopul Buzăului și Vrancei. A publicat numeroase studii de dogmatică, apologetică, istoria religiilor, etc. Este autor de traduceri și de manuale de religie.

7. Constantin Giurescu, născut la 10 august 1875 în satul Chiojdu, județul Buzău – decedat la 28 octombrie 1918 în București, a fost istoric și conferențiar de istoria modernă a românilor la Facultatea de Litere, Universitatea din București. Clasele primare le-a făcut în satul natal. A urmat liceul "Sfinții Petru și Pavel" din Ploiești. A absolvit "Facultatea de litere" a Universității din București. Este licențiat în istorie și geografie. Profesor suplinitor la liceul din Focșani, 1898. Director la liceul "Al. Hâjdeu" din Buzău, 1902 – 1903. A studiat la Viena cursuri de specialitate și a cercetat arhivele "Ministerului de Război" și pe cele ale "Curții" și "Statului". La revenirea în țară a fost transferat la gimnaziul "Cantemir Vodă" din București, 1906. Șef al Serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1908. Doctor în litere, București, 1909. Membru corespondent al "Academiei Române", 1909. Conferențiar la Facultatea de litere, București, 1912. Membru activ al "Academiei Române", 1914. Secretar General al Ministerului de Instrucție, 1918. Rector al Seminarului Normal Superior din București, 1919. Director al serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1919.

Opera:

Contribuțiuni la studiul cronicilor muntene, (1906);

Contribuțiuni la studiul cronicilor moldovene, (1907) ;

Documente și regeste privitoare la Constantin Brâncoveanu (împreună cu N. Dobrescu), (1907) ;

Capitulațiile Moldovei cu Poarta otomană, (1908) ;

Oltenia sub austrieci. Documente, (1909) ;

O carte despre politica externă a lui Rareș, (1910) ;

Tratatul lui Constantin Cantemir cu austriecii, (1913) ;

Letopisețul țării Moldovei de la Istratie Dabija până la domnia a doua a lui Antioh Cantemir, (1913) ;

Izvoadele lui Tudosie Dubău, Miron Logofăt, și Vasile Demian, (1914) ;

Vechimea rumâniei în Țara Românească și legătura lui Mihai Viteazul, (1915) ; Despre rumâni, (1916);

Despre boieri, (1920).

În conformitate cu prevederile art. 2, lit. a), art. 5, lit. b), art. 7, punctul 5, art. 9, lit. b) și ale art. 20, alin. (1) din Regulamentul pentru conferirea titlului de cetățean de onoare și a altor titluri și distincții unor personalități cu merite deosebite, prevăzut în anexa nr. 3 din Statutul Municipiului Buzău, aprobat prin Hotărârea nr. 267/ 2008 a Consiliului Local al Municipiului Buzău, supunem atenției dumneavoastră proiectul de hotărâre anexat cu rugămintea de a fi adoptat în forma și conținutul prezentat.

PRIMAR,
Constantin Toma

RAPORT DE SPECIALITATE

la proiectul de hotărâre privind conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități cu merite deosebite

Analizând proiectul de hotărâre inițiat de către primarul municipiului Buzău am constatat că a fost întocmit cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

În baza art. 36, alin. (1) din Legea nr. 2015/2001 a administrației publice locale prevede că, consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale, iar alin. (8) din același articol prevede că, consiliul local poate conferi persoanelor fizice române sau străine cu merite deosebite titlul de cetățean de onoare al comunei, orașului sau municipiului, în baza unui regulament propriu. Prin acest regulament se stabilesc și condițiile retragerii titlului conferit.

În Anexa nr. 3 la Hotărârea nr. 267 din 30 octombrie 2008 a Consiliului Local al Municipiului Buzău a fost aprobat Regulamentul pentru conferirea titlului de "Cetățean de onoare" și a altor titluri și distincții unor personalități cu merite deosebite. Avându-se în vedere faptul că personalitățile propuse pentru conferirea titlului de cetățean de onoare sunt decedate, în conformitate cu prevederile art. 5, lit. b) din acest regulament, această distincție va fi conferită post-mortem. Art. 7 din acest regulament prevede criteriile generale, după care se evaluează candidații propuși, iar art. 9. (1) prevede, că titlul de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" se conferă, în temeiul întrunirii cumulative a condițiilor prevăzute în regulament și a cel puțin unuia din următoarele criterii:

- a)- personalități cu recunoaștere națională sau universală care și-au pus amprenta asupra dezvoltării municipiului Buzău și a imaginii acestuia;
- b)- personalități care, prin realizările lor deosebite, au contribuit la prestigiul municipiului Buzău, în țară și în străinătate;
- c)- persoane care, prin acțiunile lor au preîntâmpinat producerea de evenimente deosebit de grave sau prin sacrificiul lor au salvat viețile concetățenilor lor;
- d)- persoane care, prin acțiunile lor dezinteresate (donații, acțiuni umanitare etc.) au determinat o îmbunătățire simțitoare a condițiilor de viață a locuitorilor municipiului Buzău;
- e)- unor sportivi buzoieni care au obținut rezultate deosebite în competiții sportive internaționale;
- f)- acte de curaj și devotament în slujba comunității;
- g) -alte criterii, după caz, cu aprobarea Consiliului Local.

În urma analizării expunerii de motive a primarului municipiului Buzău susținem conferirea post-mortem a titlului de "CETĂȚEAN DE ONOARE AL MUNICIPIULUI BUZĂU" unor personalități care, prin realizările lor deosebite, au contribuit la prestigiul municipiului Buzău, în țară și în străinătate, după cum urmează:

1. Traian Săvulescu, născut la 2 februarie 1889, în Râmnicu Sărat, județul Buzău – decedat la 29 martie 1963 în București, a fost un biolog și botanist român, fondator al Școlii românești de fitopatologie, primul care a făcut cunoscută în România flora Arabiei și Palestinei, membru și președinte al Academiei Române. Absolvent al Facultății de Științe din București (1912), a devenit, în 1916, cel dintâi doctor în botanică al Universității București (1916). A predat Morfologie și Sistemă Vegetală la

Facultatea de Științe între 1919-1921, ca suplinitor al profesorului Mihail Vlădescu. Din noiembrie 1919 a fost profesor suplinitor de Sistematică și Patologie Vegetală la Școala Superioară de Agronomie de la Herăstrău, devenind profesor definitiv în 1924. A lucrat, de asemenea, în cadrul Institutului de Cercetări Agronomice al României, înființat în 1927. În 1938 a realizat o expediție pentru cercetarea florei din Delta Dunării, expediție ce a fost filmată, fiind realizat un documentar. Membru titular al Academiei Române din 1936, a fost președinte al său între 1948-1959. A scris, printre altele, tratate despre flora Arabiei și Palestinei, cele dintâi apărute pe această temă în România. Timp de un an (decembrie 1946 – decembrie 1947) a fost Ministru al Agriculturii și Domeniilor.

2. Constantin Garoflid, născut la 18 martie 1872, în Cândești, județul Buzău – decedat în 1943, a fost un om politic român care a îndeplinit funcția de ministru al agriculturii în Guvernul Alexandru Averescu (1) (8 - 19 februarie 1918), Guvernul Alexandru Marghiloman (4 iunie - 23 octombrie 1918), Guvernul Alexandru Averescu (2) (22 iulie - 16 decembrie 1921) și Guvernul Alexandru Averescu (3) (30 martie 1926 - 4 iunie 1927), primul președinte al Academiei de Agricultură din România, precum și al Sindicatelor Agricole dar și președinte al Institutului de Cercetări Agronomice. În anul 1904, Constantin Garoflid a cumpărat moșia la Țintești unde, începând din anul 1910, a început înființarea culturii de viță de vie. Via Țintești, care avea emblema „Viile Garoflid”, a devenit cunoscută nu numai în București, ci și în Cehoslovacia și Malta. A pus în funcțiune pentru prima dată în România instalația de irigare prin ploaie artificială (aspersiune). La 17 martie 1919, în București a apărut „Munca”, organ independent săptămânal de politică economică și socială, având ca directori pe Constantin Garoflid, Simion Mehedinți și Mihail Seulescu. Publicația și-a încetat apariția la 15 decembrie 1919. În perioada interbelică a elaborat teza dezvoltării rurale românești printr-o economie rurală diversificată, a fost agronom și economist, mare moșier, autor principal al legilor reformei agrare de după Primul Război Mondial. De asemenea, a militat pentru creșterea eficienței muncii în agricultură, dezvoltarea exploatațiilor pe suprafețe mari prin comasarea acestora, introducerea cadastrului, promovarea mecanizării lucrărilor agricole, valorificarea cerealelor prin creșterea animalelor, „constituirea unui corp agronomic de stat” pentru introducerea progresului tehnic. În calitate de ministru al Agriculturii, a inițiat o metodă, deopotrivă ecologică și necostisitoare, de a liniști zăpada din sud-estul țării. Drumurile de interes local sau național din Câmpia Bărăganului au fost prevăzute, după proiectul lui Garoflid, cu perdele de protecție din arbori și arbuști cu scopul de a reține zăpada viscolită. A avut convingerea că numai prin plantarea de perdele de protecție și parazăpezi naturale, Câmpia Bărăganului se poate liniști pe timpul iernii și poate fi udată din belșug în timpul anotimpului secetos. Tot în calitate sa de ministru al Agriculturii, Constantin Garoflid a adoptat o lege privind îngrădirea plantării de viță de vie hibridă. Din inițiativa marilor proprietari pe pământ și a unei părți a intelectualității, legate de cercurile agrare, la 10 martie 1929 s-a constituit, la București, Partidul Liga Agrară. Președinte a fost ales Constantin Garoflid. Partidul a editat ziarul "Agricultorul " (1929-1941) și și-a încetat activitatea la 30 martie 1938. În testamentul său, Constantin Garoflid și-a manifestat dorința de a fi înmormântat la moșia sa de la Țintești, dar se află înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

3. Pamfil Șeicaru, născut la 18 aprilie 1894 în Buzău – decedat la 21 octombrie 1980, la München, RFG, a fost un ziarist român, director al ziarului "Curentul", cel mai combativ cotidian românesc în perioada dintre cele două războaie mondiale. Este considerat a fi cel mai mare gazetar dintre cele două războaie mondiale. A făcut studii juridice obținând licența în drept. A luat parte ca ofițer la operațiile militare din Primul Război Mondial, fiind citat cu Ordin de zi pe Armată. A fost deputat în parlamentul României în 1928, 1931 și în 1933. Ziarist de mare talent, a fost director al ziarului "Bucovina" (Cernăuți) și a participat la editarea revistei "Gândirea". În 1928 înființează ziarul Curentul cu orientare de dreapta și, uneori, de extremă dreaptă, pe care l-a condus până la plecarea sa din țară în 1944. În 1939 a fost singurul ziarist român care a afirmat că așa-zisele garanții militare oferite de Marea Britanie și Franța pentru

integritatea frontierelor României nu valorau nimic. În fața pericolului nazist, „Anglia trebuie să se pregătească pentru propria apărare și abia după asta să garanteze și frontierele altor țări”. Într-un articol publicat la 15 aprilie 1939 a intuit inevitabila sacrificare de către marile puteri a țărilor mici și mijlocii din Europa aceluși timp. În anii războiului, au rămas celebre polemicile lui cu comentatorul politic britanic Wickham Steed de la postul de radio Londra. În august 1944 a părăsit țara cu ideea de a publica un ziar ce ar fi trebuit să susțină cauza României după încetarea războiului. A petrecut 30 de ani în Spania, unde, la Madrid, a publicat o ediție trimestrială a ziarului Curentul și, pentru câțiva timp, publicația Liberty and Justice. Ultimii ani i-a petrecut în Germania, stabilindu-se la Dachau (Bavaria). La moartea sa, în octombrie 1980, Primul Ministru al Bavariei, Franz Josef Strauß, l-a omagiat într-un mesaj, descriindu-l drept „un patriot român și eminent ziarist... Moștenirea pe care a lăsat-o compatrioților săi este lupta pentru dreptate, omenie și pace.” În 1945 a fost condamnat la moarte în contumacie de comuniști. În 1966 Ceaușescu l-a grațiat în urma unei ample acțiuni a Securității, după care a fost ajutat financiar să publice articole și cărți favorabile politicii de independență față de Moscova a lui Nicolae Ceaușescu. În august 1977 a făcut o vizită secretă în România, organizată de Securitate.

4. Nicu I. Constantinescu, născut Nicu Chințescu în 1840 în Craiova — decedat la 21 aprilie 1905, a fost un politician român de orientare liberală, primar al orașului Buzău de 5 ori (între 1883-1888, 1889-1890, 1890-1892, 1895-1899 și 1901-1905) și deputat din partea PNL în mai multe legislaturi. În calitate de primar al Buzăului, întrucât primăria nu avea un sediu propriu, Constantinescu a comandat construirea în centrul orașului a Palatului Comunal, care este și astăzi clădirea-simbol a Buzăului. De asemenea, a asanat și a pavat oborul și a construit Bulevardul Parcului, cunoscut astăzi sub numele de Bulevardul Nicolae Bălcescu, care lega centrul orașului de Parcul Crâng. De asemenea, în timpul mandatelor sale s-au construit sedii pentru mai multe școli, inclusiv pentru liceul Al. Hâjdeu, astăzi denumit Colegiul Național B.P. Hasdeu.

5. Petre Antonescu, născut la 29 iunie 1873 în Râmnicu Sărat – decedat la 22 aprilie 1965 în București, a fost un arhitect, pedagog, planificator urban, restaurator de monumente istorice și academician român, care s-a impus printre personalitățile de frunte ale școlii de arhitectură românească, marcând activitatea arhitecturală din prima jumătate a secolului al 20-lea prin promovarea unui stil arhitectural neo-românesc. În 1945 a fost ales membru titular al Academiei Române. Începând din anul 1893, a studiat arhitectura la Paris. Întors în țară, a început o rodnică activitate în învățământ, în domeniul conservării și restaurării monumentelor de arhitectură (fiind membru în Comisia monumentelor istorice), a planificării urbane a Capitalei României și, respectiv, a realizării unor lucrări de arhitectură. Este autorul unor clădiri publice monumentale (palate administrative, bănci, ministere) și a unor locuințe, toate fiind clădiri la a căror arhitectură a elaborat, aplicat și dezvoltat forme plastice arhitecturale viguroase, originale, dând o interpretare inedită formelor și elementelor arhitecturii românești vechi. Printre lucrările sale cele mai reprezentative se numără clădirea Primăriei Municipiului București, ridicată între anii 1906 și 1910 și completată în anii de după 1945, fosta clădire a Palatului administrativ din Craiova (1912 - 1913) și cea a Băncii de Investiții din București (1915 - 1923). În toate aceste clădiri monumentale, se întâlnesc numeroase interpretări originale și interesante ale pridvoarelor, loggiilor, ancadramentelor de ferestre și uși, brâielor și altor elemente ale arhitecturii tradiționale românești. În același spirit au fost concepute și numeroase locuințe particulare din București, sector 1, Cismigiu, printre care se pot aminti cele de pe străzile Apolodor și Dumbrava Roșie și Strada Ion Brezoianu, Victor Eftimiu, sau clădirile care adăposteau Muzeul Simu. Se remarcă și în aceste opere tendința de monumentalitate a arhitectului, controlată însă cu mult rafinament, pentru a nu conduce la exagerări. O mare clădire cu apartamente, aflată pe Șoseaua Kiseleff la numărul 12, construită între cele două războaie mondiale, cu o fațadă îmbrăcată aproape complet în cărămidă aparentă, demonstrează cu virtuozitate adaptarea unor soluții plastice tradiționale pentru funcțiunile noi. Alături de interpretările arhitecturii românești, Petre Antonescu a reușit cu egală siguranță și măiestrie adaptarea

Într-un spirit contemporan a stilurilor istorice prezente în monumentala clădire a Facultății de Drept a Universității din București, zidită între anii 1933 și 1935. Amplasată într-un generos spațiu verde, compoziția amplă, dominată de marea aulă centrală, desfașoară principii planimetrice și plastice de inspirație clasică, bine adaptate destinației ulterioare a structurii, dar ponderată din punctul de vedere al echilibrului compozițional. Alături de numeroase clădiri având diferite funcțiuni sociale, Petre Antonescu este și arhitectul Arcului de Triumf, monument închinat Unirii Tuturor Românilor din 1918, inaugurat la 1 decembrie 1936 pentru a sărbători 18 ani de la eveniment.

6 Irineu Mihălcescu, din botez Ioan Mihălcescu, născut la 24 iulie 1874 în Valea Viei, comuna Pătârlagele, județul Buzău – decedat la 5 aprilie 1948 la Mănăstirea Agapia a fost un teolog și ierarh ortodox român, care a îndeplinit demnitatea de mitropolit al Moldovei (1939-1947). S-a născut într-un sat de munte, fiind al șaselea din cei zece copii ai preotului Ioan Mihălcescu și ai preotesei Elena. A primit la botez numele de Ioan. După absolvirea școlii primare din satul natal, a studiat la Gimnaziul din Buzău (1887-1889), Seminarul din Buzău (1889-1891) și la Seminarul "Central" din București (1891-1895). Și-a continuat pregătirea la Facultatea de Teologie din București (1895-1899), pe care a absolvit-o cu lucrarea "Sinodul III Ecumenic din Efes". Încă din perioada cât era elev la seminar, a început să predea ca preparator de limba greacă la Seminarul "Central" (1894-1900), apoi, după absolvirea facultății, a fost pentru o scurtă perioadă secretar al Internatului teologic din București (1900-1901). Dorind să-și desăvârșească pregătirea, a urmat studii de specializare la Facultățile de Teologie și Filosofie din Berlin și Leipzig (1901-1904). A obținut, la 13 iunie 1903, titlul de doctor în filozofie la Facultatea de Teologie și Filosofie din Leipzig, cu teza "Darlegung und Kritik der Religionsphilosophie Sabatiers". Reîntors în România după obținerea doctoratului, Ioan Mihălcescu a participat la concursul pentru ocuparea unui post la Facultatea de Teologie din București. A câștigat concursul și a fost numit profesor agregat (la 1 iunie 1904), apoi profesor titular (la 28 martie 1908) la Catedra de Teologie Dogmatică și Simbolică a Facultății de Teologie din București, unde a predat până la alegerea sa în scaunul mitropolitan al Moldovei (1939). În paralel cu activitatea didactică, a îndeplinit și funcții administrative, ca decan al Facultății de Teologie din Chișinău (1926-1927), apoi ca decan al Facultății de Teologie din București (1927-1929 și 1933-1936). În anul 1923 a fost hirotonit de către mitropolitul-primat Miron Cristea ca preot pentru Biserica Amzei din București. A inițiat publicarea revistei "Curierul parohial al Bisericii Amzei". A reprezentat Biserica Ortodoxă Română la diferite întruniri cu caracter ecumenic din străinătate, dintre care menționăm Congresul Alianței universale pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică (Praga, 1928). În anul 1936 a rămas văduv, în urma decesului soției sale, Anastasia. S-a închinoviat în același an la Mănăstirea Sinaia, sub numele de Irineu, fiind apoi ridicat la rangul de arhimandrit. Ales în anul 1936 ca arhiepiscop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, cu titulatura de "Târgovișteanul", a fost hirotonit întru arhiepiscop la 17 octombrie 1936 și desemnat să conducă secția culturală a Consiliului arhiepiscopal. În această calitate, a fost desemnat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca locțiitor de episcop al Râmnicului-Noul Severin, cu titulatura de "Craioveanul" (1 noiembrie 1938 - 1 noiembrie 1939) și apoi ca locțiitor de mitropolit al Olteniei (1-29 noiembrie 1939). A fost ales la 29 noiembrie 1939 ca mitropolit al Moldovei și înscăunat în Catedrala Mitropolitană din Iași la 17 decembrie 1939. A păstorit la Iași până la 16 august 1947, când s-a retras din scaun în urma presiunilor exercitate de puterea comunistă. În calitate de mitropolit a efectuat vizite canonice la numeroase parohii și mănăstiri din Arhiepiscopia Iașilor, s-a preocupat de învățământul teologic organizând diferite conferințe religioase, a repartizat circa 100 de preoți basarabeni refugiați la parohiile din Arhiepiscopia Iașilor unde urmau să slujească împreună cu parohii locale, s-a preocupat de strângerea de fonduri pentru ajutorarea săracilor, a achitat din salariul său taxele unor elevi bursieri, a trimis preoți confesori pe front sau în spitalele de campanie pentru a ține predici ostașilor prin care să le ridice moralul etc. S-a stabilit la Mănăstirea Agapia, unde a trecut la cele veșnice la 5 aprilie 1948, după inscripția de pe piatra sa de mormânt. Împrejurările retragerii sale din scaunul de mitropolit și apoi cele ale morții sale

au ridicat controverse, insinuându-se că ar fi fost otrăvit pentru a-i lăsa locul lui Justinian Marina. A fost înmormântat în cimitirul mănăstirii. La 24 aprilie 2004, cu prilejul împlinirii a 130 de ani de la nașterea înaltului ierarh, a fost inaugurată casa memorială (reconstruită) a IPS Irineu Mihălcescu în satul buzoian Valea Viei din comuna Pătârlagele și a fost dezvelit un bust al acestuia în fața casei. Cu acest prilej s-a celebrat o slujbă de comemorare de către un sobor de preoti, în frunte cu PS Epifanie Norocel, episcopul Buzăului și Vrancei. A publicat numeroase studii de dogmatică, apologetică, istoria religiilor, etc. Este autor de traduceri și de manuale de religie.

7. Constantin Giurescu, născut la 10 august 1875 în satul Chiojdu, județul Buzău – decedat la 28 octombrie 1918 în București, a fost istoric și conferențiar de istoria modernă a românilor la Facultatea de Litere, Universitatea din București. Clasele primare le-a făcut în satul natal. A urmat liceul "Sfinții Petru și Pavel" din Ploiești. A absolvit "Facultatea de litere" a Universității din București. Este licențiat în istorie și geografie. Profesor suplinitor la liceul din Focșani, 1898. Director la liceul "Al. Hâjdeu" din Buzău, 1902 – 1903. A studiat la Viena cursuri de specialitate și a cercetat arhivele "Ministerului de Război" și pe cele ale "Curții" și "Statului". La revenirea în țară a fost transferat la gimnaziul "Cantemir Vodă" din București, 1906. Șef al Serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1908. Doctor în litere, București, 1909. Membru corespondent al "Academiei Române", 1909. Conferențiar la Facultatea de litere, București, 1912. Membru activ al "Academiei Române", 1914. Secretar General al Ministerului de Instrucție, 1918. Rector al Seminarului Normal Superior din București, 1919. Director al serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1919.

Opera:

Contribuțiuni la studiul cronicilor muntene, (1906);

Contribuțiuni la studiul cronicilor moldovene, (1907) ;

Documente și regeste privitoare la Constantin Brâncoveanu (împreună cu N. Dobrescu), (1907) ;

Capitulațiile Moldovei cu Poarta otomană, (1908) ;

Oltenia sub austrieci. Documente, (1909) ;

O carte despre politica externă a lui Rareș, (1910) ;

Tratatul lui Constantin Cantemir cu austrieii, (1913) ;

Letopisețul țării Moldovei de la Istratie Dabija până la domnia a doua a lui Antioh Cantemir, (1913) ;

Izvoadele lui Tudosie Dubău, Miron Logofăt, și Vasile Demian, (1914) ;

Vechimea rumâniei în Țara Românească și legătura lui Mihai Viteazul, (1915) ; Despre rumâni, (1916);

Despre boieri, (1920).

În conformitate cu prevederile art. 2, lit. a), art. 5, lit. b), art. 7, punctul 5, art. 9, lit. b) și ale art. 20, alin. (1) din Regulamentul pentru conferirea titlului de cetățean de onoare și a altor titluri și distincții unor personalități cu merite deosebite prevăzut în anexa nr. 3 din Statutul Municipiului Buzău, aprobat prin Hotărârea nr. 267/2008 a Consiliului Local al Municipiului Buzău și cele ale art. 36, alin. (8) și art. 44, alin. (1) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile Programului proiectelor, manifestărilor și activităților culturale, științifice și artistice dedicate aniversării Centenarului României, în anul 2018 aprobat prin HCL Buzău nr. 31/2018, avizăm favorabil proiectul de hotărâre și propunem adoptarea lui în forma prezentată de către inițiator.

Șef Serviciu,
Gianina-Cristina Dinu

Întocmit,
Florea Androne